

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος έβδομο

Όταν ήταν μικρός και αργότερα στην εφηβική ηλικία καθόταν και συζητούσαν με τις ώρες για θέματα χωρίς σημασία. Τον πρώτο χρόνο στο σχολείο παίζοντας στην αυλή, στο πεζούλι, το ένα πόδι πάνω στο άλλο, χτύπησε το πόδι του μπροστά στο καλάμι. Δεν είπε τίποτα στη μάνα του γιατί φοβόταν μην τον δείρει που δεν πρόσεχε. Μετά από δύο μέρες το τραύμα χειροτέρεψε, πρήστηκε το πόδι του και έπαθε μόλυνση. Δεν μπορούσε πια να το κρύψει και το είπε στη μάνα. Το άλλο πρωί με το χάραμα τον έβαλε ο πατέρας καβάλα στο άλογο και ξεκίνησαν να βρουν το γιατρό. Θα τον πήγαινε στο χωριό Μουζάκη που ήταν περίπου δύο ώρες από τη Λούχα ελπίζοντας να βρουν το γιατρό Μαθοναίο. Όταν έφτασαν τους είπαν ότι ο γιατρός δεν θα πήγαινε αυτή την ημέρα και αν ήθελα να δουν το γιατρό θα έπρεπε να πάνε στη χώρα, άλλη μιάμιση ώρα διαδρομή. Έφτασαν μεσημέρι στην χώρα και πήγα στο σπίτι του θείου του, του παπά. Ο πατέρας έφυγε να βρει το γιατρό Μαθοναίο. Ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ μόνος του και μια στιγμή τον πήρε ο ύπνος. Όταν άνοιξε τα μάτια του είδε τη μάνα να στέκει την πόρτα με ένα σακούλι στο ώμο και ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι. Τι είχε συμβεί. Η μάνα περίμενε μέχρι το μεσημέρι και βλέποντας να μην έρχονται ανησυχούσε, έβαλε λίγο ψωμί τυρί και μια μπουκάλια κρασί και έτσι περπάτησε από τη Λουχά στη χώρα μέσω Μουζάκη με τα πόδια σχεδόν τρεις ώρες. Τότε δεν την κατάλαβε. Μόνο όταν απόκτησε δικά του παιδιά μπόρεσε να καταλάβει την αγάπη του γονιού για τα παιδιά του. Σε λίγο έφτασε και ο πατέρας με το γιατρό, του εγχείρισαν το πόδι εκεί όπως ήταν στον καναπέ, ρίχνοντας πάνω στην πληγή που πονούσε οξυζενέ που αφρίζε. Για να μην κλαίει που πονούσε, ο γιατρός του έδωσε να παίζει με μια άδεια σύριγγα και αυτή η σύριγγα ήταν το μόνο παιχνίδι που πήρε όλα τα παιδικά του χρόνια.

Έμεινε δυο μέρες στην κλινική που τον μετέφεραν μετά την εγχείρηση και μετά πήγε στο χωριό του. Αποφάσισε να μην ξαναπαίξει στο πεζούλι του σχολείου. Τον άλλο χρόνο, το 1946, ένα άλλο χτύπημα περιμένει την οικογένεια. Ξαφνικά ένα μικρό σπυρί που είχε ο πατέρας του στο κάτω χέλος σιγά-σιγά μεταμορφώθηκε σε χάλκινο. Οι γιατροί τον συμβούλεψαν ότι ήταν μεγάλη ανάγκη να κάνει εγχείρηση. Αν δεν το έβγαζε θα απλωνόταν στους αδένες του λαιμού και στο αίμα με κακές συνέπειες. Με όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε η οικογένεια έπρεπε η εγχείρηση να γίνει το γρηγορότερο. Πούλησε ένα μολάρι και με τα χρήματα που πήρε έφυγε για την Αθήνα. Κατάφερε με τη βοήθεια του θείου του παπά που ζούσε στην Αθήνα και

γνώριζε τον βουλευτή της Ζακύνθου να μπει στο νοσοκομείο, τον Ευαγγελισμό. Εκεί τα πράγματα ήταν πιο σοβαρά από ότι του είχαν πει στη Ζακύνθο. Του έκαναν εγχείρηση όχι μόνο στο χέλος αλλά αφαίρεσαν και τους αδένες στο λαιμό που είχαν μολυνθεί. Έμεινε έξι ολόκληρους μήνες στον Ευαγγελισμό να του κάνουν καυτηριάσεις και ευτυχώς αν και ήταν μετά τον πόλεμο και όλα ήταν δύσκολα και η επιστήμη ήταν πολύ πίσω έγινε εντελώς καλά και γύρισε στο χωριό. Φανταστείτε τη χαρά της οικογένειας. Μαζί με τα άλλα δώρα που έφερε, έφερε και ένα δώρο στον μπέμπη, ένα αλουμινένιο πιάτο να τρώει μέσα.

Κάπως έτσι περνούσαν τα χρόνια στο μικρό χωριό του μπέμπη. Αυτός μεγάλωνε όχι και με τις καλύτερες συνθήκες. Να σπουδάσει, αν και του άρεσαν τα γράμματα, ήταν αδύνατον. Δεν το επέτρεπε ο πατέρας. Ούτε και μια τέχνη δεν τον άφησε να μάθει αν και του παρουσιάστηκαν πολλές ευκαιρίες. Οι αγροτικές δουλειές ήταν πιο απαραίτητες. Αυτός γερνούσε, είχε δύο κόρες να παντρεύει, η δουλειά τους τα χωράφια ήταν πιο αναγκαία από το να κοιτάζει για το μέλλον του. Αν και ήταν φανερό ότι οι αγροτικές δουλειές δεν θα γινόταν άλλο με τα χέρια και ότι τα μολάρια και τα άλογα που έθρεφε και τα πουλούσε δεν θα ερχόταν άλλο να τα αγοράσουν από το Μωριά γιατί γρήγορα θα όργωναν τα χωράφια τους με τρακτέρ και θα κυκλοφορούσαν με αυτοκίνητα αντί με άλογα. Αυτοί που δεν τα έβλεπαν ήταν οι κυβερνήτες. Αντί να ανοίξουν βιομηχανίες, να δώσουν δουλειά στους νέους, να φτιάξουν αυτοκίνητα, τρακτέρ, να αναπτυχθεί κάπως η Ελλάδα και να μείνουν στην πατρίδα τους βρίσκοντας κάποια δουλειά, αυτοί ήταν απασχολημένοι όπως πάντα με τα κόμματα και άρχισε η φτώχεια και η ανεργία να μαστίζει τους τόσο ταλαιπωρημένους από πολέμους πολίτες.

Ευτυχώς που υπήρχε το σχέδιο Μάρσαλ, μια αμερικανική βοήθεια για τους άπορους. Συμπεριλάμβανε μια κουταλιά ρετσινόλαδό για τα παιδιά στο σχολείο κάθε πρωί, συσσίτιο το μεσημέρι με πλιγούρι και άφθονο γάλα σκόνη για όλη την οικογένεια μαζί με αλεύρι, τυρί κίτρινο και

κονοέρβες. Έτσι περνούσαν τα χρόνια στο μικρό χωριό και σαν να μην έφτανε η φτώχεια και η ταλαιπωρία ένας μεγάλος σεισμός που έγινε στο νησί του το 1953 δεν άφησε τίποτα όρθιο και μετά το σεισμό η φωτιά κατέστρεψε τελείως την πολιτεία και σχεδόν τελείως το μικρό χωριό του.

Ένα χρόνο είχε τελειώσει το σχολείο ο μπέμπος. Ήταν Αύγουστος του 1953 και είχε πάει με τον πατέρα σε ένα χωράφι να τον βοηθήσει που θα έσκιζαν κυπαρίσσια με το πριόνι να βγάλουν σανίδες. Τοποθετούσαν σε μια δέση τον κορμό του δέντρου και με ένα μεγάλο πριόνι που τραβούσε ο ένας επάνω και ο άλλος από κάτω έσκιζαν τον κορμό του δέντρου σε σανίδες. Θα ερχόταν κάποιος ειδικός εκείνη την ημέρα. Άρχισα λοιπόν το σκίσιμο, θα ήταν περίπου 11 το πρωί όταν σε μια στιγμή η γη άρχισε να τρέμει κάτω από τα πόδια τους. Οι γύρω πέτρες έπεφταν με θόρυβο και μια σκόνη σκέπασε παντού. Ο πατέρας άρχισε να σταυροκοπιέται και ο μπάρμπα-Δήμος, ο ξάδερφος του, που σήκωνε πιο πέρα τις πέτρες που είχαν πέσει από ένα μικρό σεισμό που είχε κάνει πριν λίγες μέρες άρχισε να φωνάζει και να βλαστημάει. Το κούνημα κράτησε για αρκετά δευτερόλεπτα.

